

Camellia

黛墨 ไต้บัว เขียน
แนวคำบนหลักคา แปล
Yuyasheng Un

权
 冠
 天
 下
 神
 云
 小
 毒
 妃
 8
 รัตนา
 ยอนพิษ
 พิษตใจ
 อดบ
 มจจุสช

บทที่ 339 ตงจางเจิงคือผู้วางกุ

“ในแคว้นตงหนิง การถูกวางกุนับว่าเป็นเรื่องปกติ ส่วนมากรักษาได้ไม่ยากนัก” ชูย์มานอิงไปครู่หนึ่งก่อนตอบเบาๆ

“แต่กุนี้ในร่างเจ้าไม่เหมือนกัน มันร้ายกาจนัก สามารถฆ่าคนตายได้ภายในสามวัน” ชูอินเย่ร์กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบทว่าเฉียบขาดประหนึ่งยมทูต

ชูย์มานชนลูกเกรียว นางก้มลงมองมือของตนเองอย่างสิ้นสะท้าน

อายุยังน้อยนัก จึงยากจะยอมรับว่าตนใกล้ถึงชาติแล้ว
ร่างทั้งร่างสิ้นเทาไปหมด

นางสะอื้นขึ้นมา พลังเงยหน้ามองชูอินเย่ร์อย่างแว่วอน
“องค์หญิง ชำนาญ...ยังมีทางรอดอยู่ไหมเจ้าคะ”

ชูอินเย่ร์ปลอบใจนางสองสามคำ จากนั้นก็เปล่งเสียงเรียกฉางอู่อิงให้เข้ามาในห้อง

เพราะเป็นตำหนักของชูอินเยวี่ นางอุ๋อิงจึงดูประหม่า
เล็กน้อย

“ถลกแขนเสื้อของเจ้าขึ้น” ชูอินเยวี่สั่งตรงๆ

นางอุ๋อิงชะงักไป จากนั้นหน้าก็แดงกำขื่นมาเล็กน้อย
ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า “พระชายา แม่ข้าน้อยจะรูปงาม ท่านก็ไม่ควร
เอาเปรียบข้าน้อยเช่นนี้! หรือว่าท่านลืมหันมืออ่องเสียแล้วขอรับ”

บรรยากาศืดอืดขื่นมาในบัดดล

ไยฟ้าไม่ผ่าคนผู้นี้ให้ตายไปเสีย!

ชูอินเยวี่กลอกตาใส่ “ชู่ย์ม่านอยู่ตรงนี้ ข้าจะไปทำอะไร
เจ้าได้ อย่าพาล่ามให้มากนัก เร็วเข้า!”

นางอุ๋อิงเพิ่งสังเกตเห็นว่าชู่ย์ม่านยืนอยู่ตรงมุมนั่ง เบื้องหน้า
เป็อน้ำตาราวกับผ่านเรื่องสะเทือนใจมา

เขาถึงกับตกใจ รีบกล่าวว่า “ชู่ย์ม่าน หรือว่าเพราะข้า
ไม่รับรักเจ้า เจ้าเลยมาขอให้พระชายาช่วยไถ่เกลี้ย?”

ชู่ย์ม่านยิ่งอับอาย ร้องไห้ออกมาด้วยความเจ็บช้ำ

ซูอินแย้วเพิ่งรู้ว่าระหว่างสองคนนี้มีเรื่องเช่นนี้อยู่ด้วย

ไม่น่าเชื่อเลยจริงๆ ว่าคนหัวทึบอย่างนางอู้อิ่งจะมีสตรีมา

ขอบ

นางอู้อิ่งถึงกับลนลาน โบกมือพลางร้องว่า “อย่าร้องสิ!
ข้ารู้ว่าข้ารูปร่างไม่ดี แต่พวกเราสองคนไม่เหมาะสมกันจริงๆ”

เขาพยายามปลอบใจช่วยมาน ทว่านางกลับยิ่งร้องไห้
หนักเข้าไปอีก

ซูอินแย้วทนไม่ไหว จึงตวาดขึ้นว่า “พอได้แล้ว! เจ้าจง
ถลกแขนเสื้อขึ้นให้ข้าดูเดี๋ยวนี้!”

นางอู้อิ่งได้สติ จึงแก้สายรัดข้อมือก่อนถลกแขนเสื้อขึ้น

ในแสงเทียน แขนข้างหนึ่งของเขาดูแข็งแรงมีกล้ามเนื้อ
ชัดเจน แต่กลับมีจุดม่วงคล้ำประปรายดูแปลกประหลาดนัก

“หือ? นี่มันอะไรนะขอรับ” นางอู้อิ่งเอ่ยด้วยความสงสัย

ดวงตาของซูอินแย้วหม่นลงราวกับบ่อน้ำเย็นเยียบ “กู
เจ้าสังเกตเห็นจุดคล้ำพวกนี้เมื่อวานไหม”

“ไม่มีนะขอรับ เมื่อวานข้าน้อยยังอาบน้ำอยู่เลย ข้าน้อย
ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ” ฉางอู่อิงตอบตามตรง

ซู่อินเยวี่ใช้นิ้วกลางกับนิ้วนางเคาะโต๊ะเบาๆ พลัง
ครุ่นคิด “ถ้าเช่นนั้น แสดงว่าเจ้าเฟิงถูกวางกู่ในวันนี้ ยังไม่ลาม
ถึงมือทั้งสองข้าง ข้าไม่รู้ว่ามันเป็นกู่ชนิดใด แต่ดูเหมือนจะเป็นกู่
ผสมที่ถูกเพาะขึ้นมาโดยเจตนา หากกู่กู่นี้ จะอยู่ได้แค่สามวัน
เท่านั้น”

ฉางอู่อิงเบิกตากว้าง อุทานออกมาโดยไม่ทันคิด “หา!
ข้าน้อยยังไม่ได้แต่งงานเลยนะขอรับ!”

ซู่ยมันปาดน้ำตา สะอื้นพลางว่า “องค์รัชฉาง เช่นนั้น
...เราสองคนแต่งงานกันได้ไหมเจ้าคะ อย่างน้อยก็มีใครสักคน
ร่วมเดินทางไปปรโลกด้วยกัน”

ถึงจะต้องตาย นางก็ไม่อยากตายอย่างเดียวดาย

มีฉางอู่อิงอยู่ด้วย นางก็ไม่วู้สึกหวาดกลัวเท่าไรนัก

แต่ฉางอู่อิงกลับทำหน้าที่ ไม่ตอบรับคำขอนั้น กลับ
กล่าวว่า “ตอนที่เงินหยวนบุกเรือนเยวี่ ข้ากับฉิงซู่ยังรอดมาได้

“ไม่คิดเลยว่าตอนนี้จะต้องมาตายเพราะกู่ตัวเล็กๆ เช่นนี้ ช่างน่าเจ็บใจเสียจริง!”

ชუმ่านจ้องเขาอย่างมีความหวัง

ฉางอู่อิ่งเพิ่งสังเกตเห็นสายตาอันแรงกล้านั้น เขาเกาศีรษะพลางกล่าวอย่างลำบากใจ “แต่ข้าเคยให้สัตย์ว่าจะภักดีต่อท่านอ่องตลอดชีวิต... ข้าจะไม่แต่งงานกับผู้ใด”

เขาเพียงยกข้ออ้างขึ้นมาเพื่อหลบเลี่ยง

ชუმ่านรู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบ ร้องไห้ออกมาอีกครั้ง น้ำตาไหลอาบแก้มไม่ขาดสาย “เช่นนั้นข้าก็ต้องเดินทางไปลำพังอย่างเดียวดาย...”

ชูอินเยวี่ยกมือกดขมับ สูดลมหายใจลึกแล้วผินใจตั้งสติ “ชუმ่าน เจ้าจะยังไม่ตายหรือกตราบใดที่ข้ายังอยู่ ฉางอู่อิ่ง เจ้าไปหาน้องชายข้าบัดเดี๋ยวนี้ ดูว่าบนตัวเขามีจุดค้ำหรือไม่ จากนั้นอธิบายเรื่องทั้งหมด แล้วตรวจสอบว่าในวังมีใครโดนกู่นี้อีกบ้าง”

“ตอนนี้เลยหรือขอรับ” นางอุ๋อิงอิงไปเล็กน้อย เขาคิดว่า
องค์รัชทายาทน่าจะเต็มสุราจนเมาไปเสียแล้ว

“ใช่ ไปเดี๋ยวนี้เลย รอเพียงนิดก็ไม่ได้” ซูอินเย่วพยักหน้า
แน่วแน่

นางอุ๋อิงอิงเห็นท่าทีจริงจังของนาง ก็คล้ายเห็นภาพของ
จูจีเฟิงซ้อนทับขึ้นมา เขายิ้มกว้างพลางว่า “ขอรับ ข้าน้อยจะรีบ
ไปเดี๋ยวนี้”

ใต้แสงจันทร์กลมดวงโต คืบไหว้พระจันทร์ค่านี คงยากจะมีใคร
ได้ฉลองกันอย่างสงบสุข

ซูลินเย่วให้คนไปตามตงหมิงอวีมา ก่อนจะกลับไปจับ
ซีพจรให้ช่วยมานอีกครั้ง ทว่าช่วยมานยังนึกถึงคำปฏิเสศของ
นางอุ๋อิงอิง นางสะอื้นไม่หยุด น้ำตาไหลไม่ขาดสาย

ซูลินเย่วขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจนัก พลางกล่าว “ก็แค่
บุรุษไม่ตอบรับรักเจ้า ตอนนี้เจ้าถูกก่อกวนงาน ชีวิตแขวนอยู่บน
เส้นด้าย เจ้าไม่กังวลเรื่องของตัวเองก่อนหรือ”

ชუმ่านกลืนน้ำตาไว้ พลังพิมพ์เบาๆ “องค์หญิง...
ข้าน้อยก็แค่อยากแต่งงานกับชายในดวงใจเท่านั้น”

“แต่ข้ามองดูแล้ว ฉางอู่อิงก็ไม่ได้ดีต่ออะไรนัก” ชูอินเยวี่
แค้นเสียดอย่างไม่สบอารมณ์ “เขาก็แค่คนโง่ผู้หนึ่ง ในใจเขาก็มี
แต่ท่านฮ่องของข้า ไม่มีที่ว่างให้ใครทั้งนั้น เจ้าเข้าใจไหม”

ชუმ่านตะลึงไปชั่วขณะ นางหยุดร้องไห้ในที่สุด “ที่แท้
องค์รัชฉาง...มีใจชอบบุรุษเช่นนั่นเอง ข้านี้กว่าตัวข้าไม่ดีพอ
เสียอีก ในสายตาของเขาจึงไม่มีข้าเลย”

ชูอินเยวี่ไม่คิดจะอธิบายอะไรมากนัก สตรีผู้นี้ยอมเงย
ได้ก็ดี นางจะได้ตรวจชีพจรต่อได้อย่างสงบ

ไม่นาน ตงหมิงอวี่ก็รีบเร่งเข้ามา ตัวตลบอบอวลด้วย
กลิ่นสุรา

เขาเพิ่งล้างหน้าด้วยน้ำเย็นไปสองรอบ จึงพอจะได้สติขึ้น
บ้าง ทว่าใบหน้ายังแดงระเรื่ออยู่ และพูดจาเลื่อนลอย “พระชายา
ขอรับ ข้าได้ยินว่านางกำนัลชুম่าน...ถูกวางกู่ เรื่องนี้เป็นความ
จริงหรือขอรับ”

“ข้าเองก็ไม่เคยเห็นกู่ชนิดนี้มาก่อน เจ้าลองมาดูหน่อยสิ”
ซูอินเยว่กล่าวเรียบๆ

ตงหมิงอวี่ปรับสีหน้าท่าทางให้จริงจังขึ้นในทันใด แม้ในหัวจะยังมีนเล็กน้อย แต่เมื่อได้ฟังว่านางยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็นกู่ชนิดใด ย่อมรู้ได้ทันทีว่านี่ไม่ใช่เรื่องเล็ก

แม้จะยังมีนๆ อยู่ แต่เขาก็พยายามรวบรวมสมาธิและตรวจชีพจรของชู่ย์มานอย่างละเอียด

“ใช่ เป็นกู่แน่นอนขอรับ” ตงหมิงอวี่พยักหน้า “แต่ข้า... ก็ไม่เคยพบมาก่อนเช่นกัน”

“องครักษ์ฉางก็โดนวางกู่ด้วย เจ้าเล่าเป็นอย่างไรบ้าง”
ซูอินเยว่ถามต่อ

ตงหมิงอวี่ยกแขนเสื้อขึ้นดู ท่อนแขนยังเรียบไร้จุดผิดปกติ ทำให้เขารู้สึกโล่งใจไม่น้อย “ข้ามักไม่ค่อยถูกวางกู่หรอก เพราะตอนข้าเกิด ท่านพ่อได้ฝังกู่ชนิดหนึ่งไว้ในตัวข้า บอกว่าป้องกันพิษได้ทุกชนิด”

ซูอันเย่ว์ครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนกล่าวว่า “กู่ที่อยู่ในตัวเจ้าคงไม่ได้ต้านทานได้ทุกชนิด เช่นนั้นก็หมายความว่าคนที่วางกู่นี้ไม่ตั้งใจจะทำร้ายเจ้า”

“หา?” ตงหมิงอวี๋ยังมีนอยุ่เล็กน้อย สมองประมวลผลไม่ทัน

“ข้าคาดว่าคุณนี่คงเป็นฝีมือของตงจางเจิง วิชากู่เลิศล้ำเช่นนี้ ข้ายังไม่รู้วิธีการวางกู่ หรือจำนวนผู้ติดกู่ในวัง ยามนี้ข้าต้องการตัวเลขที่ชัดเจน เพื่อจะได้วางแผนรับมือให้ดี”

ตงหมิงอวี๋ขุ่นลุกวาบ สติกลับคืนมาทันที

บนใบหน้าเขายังมีแววตกตะลึง ทว่าแววตากลับฉายความรู้สึกผิดชัดเจน “เป็น...เป็นฝีมือของท่านพ่อข้าหรือขอรับ”

เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าควรจะรู้สึกอย่างไร

บิดาไม่วางกู่ในตัวเขา ทว่ากลับทำร้ายคนอื่น

“ข้าก็แค่คาดเดาเท่านั้น” ซูอันเย่ว์กล่าวเสียงเรียบ เพื่อให้เขาารู้สึกผิดจนเกินไป

บทที่ 340 จักรพรรดิกู้แห่งตงหนิง

ตงหมิงอวี๋สายศิระเหล็กน้อย แววดาแนวแน่ขึ้น “พระชายาไม่ต้องปลอมข้าหรือ กูนี้ร้ายแรงนัก เมื่อเข้าสู่ร่างมนุษย์แล้วจะเร่งสร้างลูกกูจำนวนมาก แพร่กระจายไปยังร่างผู้อื่นได้อย่างรวดเร็ว ในแคว้นตงหนิง มีเพียงท่านพ่อเท่านั้นที่สามารถเพาะกูเช่นนี้ได้ ข้าเคย...เคยได้ยินท่านพ่อพูดถึงกูนิดนี้ ท่านพ่อร่วมมือกับราชเลขาธิการแล้ว พวกเขาวางแผนเพาะมันขึ้นมาเพื่อพิชิตใต้หล้า”

ซูอินเยวี่แค้นหัวเราะเสียงเย็นซาเติมไปด้วยเหยยหยัน “ทะเยอทะยานนัก หากมนุษย์ถูกกู่เล่นงานจนตายหมด พวกเขาจะอยากครองใต้หล้าไปเพื่ออะไรอีก”

ตงหมิงอวี๋รู้สึกเจ็บแปลบในใจ

เขากลับหวังว่าตงจางเจิงจะตัดเยื่อใยกับตนอย่างเด็ดขาด ตอนนี้อกลับเหลือเยื่อใย..หมายความว่าอย่างไรกันแน่

ชายหนุ่มสละบทความคิดนั้นทิ้งไปก่อน แล้วเงยหน้าขึ้นถาม “พระชายา เช่นนั้น...ท่านพอมีหนทางรักษาหรือไม่”

เขาถามพลางหันไปมองเจ้าตัวเล็กจอมขี้เกียจที่นอนอยู่บนเบาะนุ่ม

ซูอินเยว่แม้ริมฝีปากเบาๆ “เจ้าตัวเล็กนะรักษาอยู่ได้อยู่แล้ว หากมีแค่ไม่กี่คนก็พอไหว แต่ถ้าจำนวนมาก เจ้าตัวขี้เกียจนี่คงไม่ไหวแน่ มันกินจุแถมยังขี้เกียจ”

เจ้าตัวเล็กไม่ได้ยินสิ่งใด พลิกตัวหงายท้องสี่ขาชี้ฟ้าหลับต่ออย่างไม่สนโลก

ตงหมิงอวีเห็นดังนั้นก็เข้าใจทันที แม้จะมีพญากูก็เชื่อว่า จะรักษาทุกคนได้ โดยเฉพาะเมื่อเจ้าตัวนี้ทั้งน่ารักทั้งเกียจคร้าน ซูอินเยว่ยอมไม่ยอมทำให้มันเปลืองแรงนัก

ซูอินเยว่เริ่มรู้สึกเปลือกตาหนักอึ้ง พลังหาวติดต่อกันหลายครั้ง ตงหมิงอวีจึงบอกให้นางพักผ่อนก่อน รอให้องค์รัชทายาทสรวุจำนวนผู้ติดกู่ได้แล้วค่อยปลุก

แสงเทียนยังสั่นไหว ชูอินแย้วขยี้ตาเบาๆ นางรู้อยู่แก่ใจ
ว่าตนกำลังตั้งครรภ์ ย่อมไม่อาจฝืนร่างกายได้เหมือนแต่ก่อน

นางพยักหน้าแล้วเอนตัวลงนอนโดยไม่เปลี่ยนชุด

ทว่าหลับไปไม่นานก็ฝันร้าย นางฝันเห็นทะเลเลือดซึ่ง
เต็มไปด้วยซากศพ หนทางที่ย่ำเหยียบเต็มไปด้วยคนเจ็บตาย
บางคนยังไม่สิ้นใจ ยังคงพยายามคลานเข้ามาหา

ร่างพวกเขาเต็มไปด้วยกู่ สายตาวਿງวอนขอชีวิต แต่ที่แห่งนี้
กลับมีนางเพียงคนเดียว นางช่วยไม่ไหว ท้ายที่สุดเกือบจะถูกดึง
ให้ตกลงสู่ขุมนรก นางจึงยกแขนปกป้องท้องไว้ พยายามดิ้นรน
สุดกำลัง ขอให้พวกเขาอย่าดึงตนลงไป

“ท่านพี่...ท่านพี่...”

เสียงออบอวนคุ่นหูแว่วดังมา คล้ายแสงแรกแห่งรุ่งอรุณที่
จุดนางให้หลุดพ้นจากฝันร้ายในห้วงเหวลึก

ชูอินแย้วลืมตาขึ้น ทั่วร่างเย็นเฉียบ เหงื่อเย็นชื้นไหลซึม
ทั่วแผ่นหลัง

ตงเย่จินนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียง พอเขาเห็นซูอิ่นเยว่ฟื้น
ก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

นางเหงื่อออกมาก เส้นผมเปียกชื้นแนบหน้าผากกับขมับ
ผื่นร้ายครั้งนี้สูบเอาแรงทั้งหมดจากร่างไป

“ท่านพี่ผื่นร้ายหรือ” ตงเย่จินยื่นผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อ
ให้นาง

“อืม...ตอนนี้ยามไต่แล้ว” ซูอิ่นเยว่ยันตัวขึ้น นางเห็นนอก
หน้าต่างยังมีตีสลับ

“ยามเหม่า¹ แล้ว” ตงเย่จินตอบ “ข้าไม่กล้าปลุกเสด็จพ่อ
ฝ่าบาทอายุมากแล้ว ร่างกายก็อ่อนแอ ข้าไม่อยากให้ฝ่าบาท
กังวล”

ซูอิ่นเยว่พยักหน้า สีหน้าค่อยสงบลงแล้วคว่ำมือของ
ตงเย่จินมาดู

¹ ยามเหม่า คือ ช่วงเวลา 05.00 น. – 07.00 น.

“ข้าไม่เป็นที่ไหน ท่านพี่วางใจได้” ตงเย่จินยิ้มกว้าง
“ราชวงศ์ตองหนิงของเราเพาะเลี้ยงจักรพรรดิผู้ กู้นี้ป้องกันพิษ
และกู่ทั้งปวง จึงใช้เลือดดกดข่มกู่ในป่าลึกได้”

พูดไม่ทันขาดคำ เขาก็เกิดกังวลขึ้นมา อยากดูว่านาง
เป็นเช่นไร ทว่าทั้งสองโตแล้ว ถึงจะเป็นพี่น้องแท้ๆ ก็ยังมี
ระยะห่างระหว่างชายหญิง เขาจึงชักมือกลับ ถามว่า “ฟังจาก
หมิงอวี๋ ท่านพี่ไม่เป็นที่ไหนใช่ไหม เพราะจักรพรรดิผู้นั้นสืบทอด
เฉพาะบุรุษ...”

ซุอินเย่วิ่ถกแขนเสื้อขึ้นเผยให้เห็นผิวขาวเนียนบริสุทธิ์
“ข้าไม่เป็นที่ไหน”

ตงเย่จินโล่งใจ แต่ก็ยังสงสัย “คนในวังส่วนใหญ่ล้วนถูก
วางกู่กันหมด แต่ท่านพี่ปลอดภัยดี หรือว่า...ท่านพี่ก็เหมือนกับ
หมิงอวี๋ ผังกู่ไว้เพื่อป้องกันกู่?”

ซุอินเย่วิ่พลันนึกถึงยาถอนพิษจากยุคปัจจุบันที่เคยกิน

นางลูบแขนเบาๆ ดวงตาเหม่อลอยครุ่นคิด

แต่ไหนแต่ไรมา นางก็นึกว่าเป็นฤทธิ์ของยาที่ติดตาม นางทะลุมิติมา ทว่าเวลานี้นางกลับเริ่มไม่แน่ใจ

“เราสองคนเป็นแฝดแท้² ข้าจึงสืบทอดจักรพรรดิกันได้ เหมือนเจ้า” ซุอินเย่र्वักสาว

ตงเย่จิ้นทำหน้างงวย “แฝดแท้?”

“อธิบายง่าย ๆ ก็คือ เดิมจักรพรรดิจะตกทอดให้เจ้า เต็ม ๆ แต่กลับแบ่งมาให้ข้าครึ่งหนึ่ง เพราะเราถือกำเนิดพร้อม กัน” ซุอินเย่र्वักอธิบาย

นางไม่ได้มีภูมิคุ้มกันโดยตรง ทว่าค่อย ๆ ดูดซับพิษไปทีละน้อย แสดงว่าฤทธิ์ของจักรพรรดิถูกแบ่งลดลงเพราะมีสอง ร่าง

² แฝดแท้ เกิดจากการที่ไข่ใบเตียวปฏิสนธิกับอสุจิเพียงครั้งเดียว แล้วเกิดการแยกตัวเป็นสองตัวอ่อนในช่วงต้นของการพัฒนา ทำให้ทั้งสองคนมีพันธุกรรมเหมือนกันแทบจะทุกประการ มีเพศเดียวกัน และมีลักษณะทางกายภาพที่คล้ายคลึงกันมาก

สาเหตุที่ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงหนิงถูกก่อกบฏขึ้นวิญญูณ
เล่นงาน นั่นเพราะเจ้าตัวเล็กช่วยเหลือตงจางเฉิงเข้าโดยไม่รู้ตัว
เจ้าตัวเล็กคือพญาทุ่ หากมันไร้ฝีมือก็น่าอับอายไม่น้อย

เอ๊ะ นางเคยคิดว่าเป็นเพราะยาถอนพิษจากยุคปัจจุบัน
ทำให้นางทนพิษได้ ที่แท้กลับเป็นเพราะได้รับอานิสงส์จาก
บรรพชน

ซูอินเย่ว์คิดว่าตงเย่จินคงจะโกรธเคือง ทว่าสิ่งที่เขาทำ
กลับคือจับมือนางไว้แน่น ดวงตาเปล่งประกายดีใจ

“ดีเหลือเกิน! ท่านพี่ก็มีจักรพรรดิอยู่ในร่าง เท่ากับว่าข้ามี
คนช่วยแบ่งเบาภาระแล้ว! ข้าก็ว่าอยู่ว่าทำไมจักรพรรดิถึง
สืบทอดเฉพาะบุรุษ มันไม่ยุติธรรมเลย”

“แต่ถ้าเจ้ามีจักรพรรดิคุ้มครองทั้งหมด เจ้าจะกดขี่กู่ในป่า
ลึกได้ดีกว่านี้ ชาวแคว้นตงหนิงก็คงจะมีชีวิตที่ดีขึ้น นี่ก็คงเป็น
หน้าที่ของราชวงศ์ตงหนิงสินะ” ซูอินเย่ว์กล่าว

ตงเย่จินฮึดฮัด “แต่เดิมบรรพชนสร้างกู่ในป่าลึกไว้เพื่อ
ปกป้องแคว้นตงหนิงจากศัตรูภายนอก ทว่าเรื่องนี้กลับทำให้
แคว้นตงหนิงต้องปิดแคว้น การพัฒนาก็ชะงักงัน ข้ายอมรับ

ไม่ได้ ขำตัดสติใจแล้วว่า จะกำจัดกู่ในป่าลึกให้ได้มากที่สุด แล้ว
เปิดการค้ากับแคว้นต้าฉืออย่างเป็นทางการ เพื่อเสริมความ
แข็งแกร่งให้บ้านเมือง”

ซูอิ่นเยว่ยังไม่ทันพูดอะไร ตงเย่จิ้นก็เริ่มพูดต่อทันที

แคว้นต้าฉือกว้างใหญ่ อุดมสมบูรณ์ ชาวบ้านมีงานทำและ
อยู่ดีมีสุข เขาเองก็อยากเห็นแคว้นตงหนิงเจริญรุ่งเรืองได้
เช่นนั้น

ซูอิ่นเยว่ไม่คิดไม่ฝันว่า ตงเย่จิ้นจะมีหัวใจปกครอง
บ้านเมืองด้วย นางตบไหล่เขาเบาๆ “เจ้าคิดได้เช่นนี้ก็ดีแล้ว”

“แต่...” ดวงตาตงเย่จิ้นสั่นไหว เขากำหมัดแน่น “คนในวัง
ส่วนใหญ่โดนกู่เล่นงานแล้ว ไม่ต้องพูดถึงชาวบ้านข้างนอกว่าจะ
เป็นเช่นไร”

หากประชาชนแคว้นตงหนิงล้มตายถ้วนหน้า ต่อให้เขา
คิดวางแผนดีเพียงใดก็ไร้ความหมาย

ซูอิ่นเยว่ถาม “เจ้าให้คนออกไปตรวจดูแล้วหรือยัง”

ตงเย่จินพยักหน้า “ข้าเรียกคนเข้าวังแล้ว เพียงแต่ตอนนี้
ฟ้ายังไม่สว่าง ยังตรวจสอบจำนวนผู้ติดคุกไม่ได้”

ซูอินเย่ว์เรียกหาเจ้าตัวเล็กให้มาหา

“ข้าจะทดลองบางอย่าง” นางพุดพลางหยิบเข็มเงินมาจิ้ม
ปลายนิ้วของตงเย่จิน บีบเลือดออกมาหยดหนึ่ง

“ท่านพี่จะทำอะไรหรือ” ตงเย่จินถามอย่างอวยากรู้ยากเห็น

ซูอินเย่ว์ส่งเสียงเบา ๆ แล้วให้เจ้าตัวเล็กเสียบเลือดของ
ตงเย่จินดู

หากเจ้าตัวเล็กสนใจเลือดจักรพรรดิก็จริง ก็ย่อมต้องชอบ
เลือดของตงเย่จินด้วย

เจ้าตัวเล็กเสียบไปเล็กน้อย ก่อนจะทำท่ารังเกียจแล้วเตะ
มือตงเย่จินออก ก่อนจะกระโดดกลับมาอนกกิ่งอยู่ในฝ่ามือของ
ซูอินเย่ว์ ทำท่าเหมือนจะบอกว่า...มันชอบกินแต่เลือดของนาง
เท่านั้น

“เลือดของเราไม่เหมือนกันหรือ” ซูอินเย่ว์ขมวดคิ้ว รู้สึก
แปลกใจ

หรือว่าที่แท้นางคาดเดาผิดไป แท้จริงแล้วนางไม่ได้
สืบทอดจักรพรรดิแก้ว?

บทที่ 341 เจ้าตัวเล็กกลายเป็นภูต!

เจ้าตัวเล็กเอียงศีรษะ ดวงตาทะลึงทลึง คึดอยู่ครู่หนึ่งถึง ค่อยบินไปยังโต๊ะ ใช้มือเล็ก ๆ จุ่มน้ำแล้วเขียนบางอย่างลงบน โต๊ะ

พี่สาวน้องชายสบตากันแวบหนึ่ง

ซูอินเย้วสวมรองเท้าแล้วเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ

แม้แสงเทียนจะมัวสลัว แต่ตัวอักษรที่เขียนด้วยน้ำนั้นก็ยังคงเห็นได้ชัดเจนบนโต๊ะ ‘มีส่วนเหมือน แต่ก็มีส่วนไม่เหมือน’

“ว้าว ท่านพี่ เจ้าตัวเล็กกลายเป็นภูตไปเสียแล้ว!” ตงเย่จิน เบิกตาโพล่ง ดวงตาส่องประกายระยิบระยับ “เราควรส่งมันไป เรียนที่สำนักศึกษาหรือไม่ จะได้ไม่สูญเปล่า”

ก่อนหน้านีเขาคิดว่าเจ้าตัวเล็กตัวนี้ ทั้งน่าเกลียดและ น่ารักในเวลาเดียวกัน ทั้งตัวมันมีแต่พิษ หากมันเข้าสู่โหมด

ป้องกันตัว ขนบนหลังยังสามารถเปลี่ยนเป็นหนามแหลม แทน
คนได้โดยไม่รู้ตัว

ไม่นึกเลยว่า แม้มันจะหน้าตาน่าเกลียด แต่มันกลับเขียน
หนังสือได้!

เจ้าตัวเล็กไม่พอใจที่ตงเย่จินพูดถึงมันเช่นนั้น จึงแยก
เขี้ยวใส่เขาอย่างดุตัน

ซูอินเย่ว์ลู่บหัวเจ้าตัวเล็กเบาๆ พลังคิดว่า ตนเองอ่าน
หนังสือหลากหลายประเภททุกวัน มันก็นอนเกาะอยู่บนไหล่ตน
ตลอด อีกทั้งยังมีชีวิตอยู่มาร้อยปีแล้ว จึงเรียนรู้อักษรได้อย่าง
รวดเร็ว

นับว่ากลายเป็นญาติจริงๆ

นางถามต่อ “ไม่เหมือนอย่างไรรี”

เจ้าตัวเล็กจุ่มน้ำอีกครั้งแล้วเขียนว่า ‘สบายตากว่า’

เห็นสามคำนี้ ซูอินเย่ว์กับตงเย่จินก็อดกระตุกมุมปาก
ไม่ได้ สีหน้าก็ดูประหลาดนัก

ต่อมา ซูอินเยว่ก็ยังรู้สึกว่ายากจนพิษนั้นคงเดินทาง
ทะลุมิติมาด้วย แต่เสียดายที่งานวิจัยนี้หางไม่อาจทำต่อได้แล้ว

ตงเย่จินลูบคางพลางกล่าวว่า “ดูท่าทาง...มันคงเป็นตัวผู้
แน่ๆ”

ไซ่ ต้องเป็นเพราะเหตุนี้ มันถึงได้รู้สึกว่เลือดของ
ซูอินเยว่ดีกว่าเลือดของเขา

เจ้าตัวเล็กเบือนหน้า ไม่สนใจตงเย่จินอีก

ซูอินเยว่ขำจนน้ำตาไหล ฟาก็ใกล้จะสว่างแล้ว ตงหมิงอวี
กลับมาพร้อมสรุปรายชื่อจำนวนคนที่ที่ถูกวางกู่ไว้ในร่าง ไบหน้า
ของเขาหม่นหมองจนดูน่ากลัว

เขาขบริมฝีปากกล่าวว่า “ในวังหลวงมีคนแค่สามร้อย
กว่าคน ทว่ากลับมีเพียง...สี่คนเท่านั้นที่ไม่ถูกวางกู่”

เขาวางบัญชีรายชื่อลง บนรายชื่อของนางกำนัลและขันที
แต่ละคนล้วนมีวงกลมล้อมอยู่ แสดงว่าติดกู่แล้วทั้งนั้น

นางอุ๋องก็เดินเข้ามาพร้อมกัน เขาใช้เวลาสองชั่วยามจนรู้สึกว่่าเริ่มหมดแรงแล้ว เขามองพวกเขาทั้งสามคนพลางกล่าวว่า “เกินไปแล้วจริงๆ สีคนที่ไม่ติดกู่ ดันมาอยู่ที่นี้สามคน!”

อีกหนึ่งคนที่เหลือ ไม่ใช่เขา

ซุอิ๋นเยว่วีไม่คิดว่ามันจะรุนแรงถึงเพียงนี้ และก็รู้ว่าตงจางเจิงเพาะพันธุ์กู่แบบนี้ขึ้นมาได้อย่างไร ฤทธิ์ของมันถึงได้ร้ายกาจนัก

“ในวังยังเป็นเช่นนี้ นอกวังก็ไม่ต้องพูดถึงแล้ว” ตงเย่จิ้นพูดเสียงเข้ม “ตงจางเจิงนี่มันตัวก่อเภทภัยแท้ๆ! เขาคิดจะฆ่าผู้คนเป็นหมื่นเป็นแสนคนงั้นรี! เขาไม่กลัวบาปหนาหรืออย่างไร!”

กู่เช่นนี้ เพียงพอจะล้มล้างแผ่นดินได้เลย

หว่างคิ้วของซุอิ๋นเยว่วีเริ่มมีเงาหม่นปกคลุม นางส่ายหน้าช้าๆ “ไม่ใช่แค่นั้น หากไม่สามารถควบคุมและกำจัดต้นตอได้ กู่ชนิดนี้ย่อมแพร่กระจายออกไปไม่ช้าก็เร็ว และจะมีคนตายจำนวนมาก”

ในยุคสมัยนี้ หากเกิดโรคระบาดที่ติดต่อกันได้จะแพร่-
ระบาดรุนแรงนัก มักจะมีการสั่งปิดเขตแดนกับต่างต่าง ๆ ปล่อยให้
ผู้ป่วยอยู่กันตามยถากรรม แม้จะโหดร้าย แต่ก็ก็เป็นทางเลือก
ที่ไม่มีทางเลือก

ทว่ากู่ชนิดนี้กลับต่างออกไป ลูกกู่ที่เกิดในร่างมนุษย์
สามารถเติบโตได้ พอหลุดจากร่างแล้วยังมีชีวิตอยู่ได้ถึงสามวัน
เรียกว่าระวังเท่าไรก็ยังไม่พอ

การวางกู่ครั้งนี้จะทำให้ตงจางเฉิงกลายเป็นคนชั่วช้า
ในหน้าประวัติศาสตร์อย่างแน่นอน

หัวใจของตงหมิงอวี่บีบรัดแน่น ขอบตาแดง เห็นได้ชัดว่า
เขารู้สึกผิดอย่างสุดซึ้ง

ตอนนี้เองตงเย่จิ้นถึงได้รู้ตัว รีบพูดขึ้นว่า “หมิงอวี่ นี่เป็น
กรรมที่ตงจางเฉิงก่อขึ้น ข้าไม่ได้โทษเจ้า”

“ข้ารู้ แต่...แต่พวกเราเป็นพ่อลูกกัน ข้าจึงไม่อาจปฏิเสธ
ความรับผิดชอบนี้ได้” ตงหมิงอวี่ขบริมฝีปาก

ฉางอู้อิ่งไม่มีแรงแล้ว เขาทรุดตัวนั่งลงก่อนจะพูดเสียงดังว่า “ไร้สาระ! ข้าเคยได้ยินแต่ลูกทำผิดเป็นความผิดพ่อ ยังไม่เคยได้ยินว่าพ่อทำผิดแล้วจะกลายเป็นความผิดลูก! เขาอายุปุ่นนี้แล้วนิสัยเลวฝึกลึก เจ้าจะเกี่ยวอะไรด้วย! องค์รัชทายาท ในเมื่อเกิดเรื่องร้ายแรงเช่นนี้ขึ้น ท่านต้องรีบสั่งปิดพรมแดนแคว้นตงหนิง ห้ามให้กู่แพร์ไปถึงแคว้นต้าฉีเด็ดขาด”

ตงเย่จินสีหน้าไม่สู้ดีนัก การที่ต่างฝ่ายต่างหนีเอาตัวรอดเมื่อเผชิญหายนะใหญ่ นับว่าเป็นเรื่องปกติ

ยิ่งไปกว่านั้น ฝึงแคว้นต้าฉียังอยู่ในระหว่างทำสงคราม หากกู่พิชแพร์กระจายไปถึง ผลลัพธ์ย่อมร้ายแรงเกินคาดเดา

“ไม่มีทางรักษาได้” ซูอินเย่วอธิบายลักษณะเฉพาะของกู่พิชชนิดนี้

ฉางอู้อิ่งอุทานเสียงหนึ่ง ต่ามารดาของตงจางเจิงไม่พอทำยที่สุดเขายังสาปแช่งบรรพบุรุษของตงจางเจิงไปถึงสิบแปดชั่วคน

เมื่อเห็นว่าเขาเริ่มหมดเรี่ยวแรง ซูอินเย่วจึงให้เจ้าตัวเล็กช่วยกั้ดเอาตัวกู่ในร่างฉางอู้อิ่งออกมา

นางรวบรวมสมาธิอีกครั้ง แล้วให้ตงหมิงอวีช่วยตนวิจัย ว่าภูษินดีนี้เพาะพันธุ์อย่างไร และจะรักษาได้ด้วยวิธีใด

ตงเย่จินมองนางอย่างเป็นกังวล สายตาเลื่อนมองไปที่ ท้องของนาง “ท่านพี่ ท่านตั้งครรภ์อยู่ ไม่ควรหักโหมมากเกินไป”

“ข้าอ้อมท้องมาได้สามเดือนแล้ว ยังถือว่าครรภ์อยู่ตัว” ซุอินเย่ว์ปรับสีหน้าให้เคร่งขรึม หันไปเตรียมสมุนไพรและ มีดผ่าตัด “คนในวังหลวงเป็นกลุ่มแรกที่ติดกู่พิษ พวกเขาเหลือ เวลาอีกเพียงสองวัน จะชักช้าอีกไม่ได้แล้ว”

“ท่านพี่...” ตงเย่จินยังอยากจะโหนมน้ำต่อ

“ข้าถูกบันทึกนามลงในบัญชีรายชื่อเชื้อพระวงศ์ตงหนิง แล้ว ย่อมต้องรับผิดชอบต่อประชาชนแคว้นตงหนิงเช่นกัน เจ้า เป็นองค์รัชทายาทแห่งแคว้นตงหนิง ไม่ควรมัวแต่รีรอ!” น้ำเสียง ของซุอินเย่ว์หนักแน่นขึ้น

ในบัญชีรายนามเชื้อพระวงศ์ตงหนิงนั้น ชื่อนางคือ ‘ตงอินเย่ว์’ เพียงแต่นางเคยชินกับชื่อเดิม ‘ซุอินเย่ว์’ จึงยังไม่ได้ เปลี่ยนชื่อเรียกตนเอง

ในฐานะหมอ นางสมควรกระทำเช่นนี้ และในฐานะ
องค์หญิงแห่งแคว้นตงหนิง นางยังต้องทำหน้าที่นี้ให้สมบูรณ์!

ดวงตาของตงเย่จิ้นค่อยๆ แจ่มชัดและแน่วแน่ขึ้น เขา
พยักหน้า “ดีละ ท่านพี่ต้องพักผ่อนบ้าง ฟ้าใกล้สว่างแล้ว ข้าจะ
พาคนออกจากวังหลวงไปตรวจสถานการณ์”

ราชองครักษ์ในวังหลวงก็ติดกุมุพิษ เพื่อให้ตงเย่จิ้นมีคนไปด้วย
เจ้าตัวเล็กจึงต้องช่วยถอนกุมุพิษให้พวกเขาหลายคน

หลังจากวนไปหนึ่งรอบ เจ้าตัวเล็กก็เหนื่อยแทบขาดใจ
พิษในตัวมันยังซับซ้อนและเพิ่มขึ้นอีก มันต้องกลืนยาไปหลาย
เม็ดกว่าจะรู้สึกดีขึ้นมาน้อย

เห็นดังนั้น ซูอินเย่ร์ก็ยิ่งแน่ใจว่าพี่เจ้าตัวเล็กไม่ได้
เพราะความเร็วในการถอนกุมุพิษนั้นช้ากว่าการถูกวางกุมุพิษมาก
นัก!

นางต้องหาวิธีถอนกุมุพิษให้ได้!

นอกวังหลวง

ฟ้าเริ่มสว่าง วันนี้ก็เป็นที่อีกวันที่อากาศแจ่มใส ลมเย็นโฉบมาต่อเนื่อง

ชาวบ้านยังคงดำเนินชีวิตตามปกติ ใครตั้งแผงขายของก็ยังตั้ง ใครจะไปตลาดก็ยังไม่ ตลาดคึกคักเช่นเดิม

บนชั้นสองของโรงน้ำชา โต๊ะหนึ่งวางช้อนขนมเล็กๆหลายแข่ง เป็นอาหารเช้าที่กำลังเป็นที่นิยมจากแคว้นต้าฉี

ชายหญิงคู่หนึ่งนั่งตรงข้ามกัน

หญิงสาวสวมกระโปรงผ้าโปร่งสีฟ้าอ่อน คลุมใบหน้าด้วยผ้าบางสีขาว เหลือเพียงดวงตากกลมโตเปล่งประกายและหน้าผากเรียบเนียน แม้จะถูกปิดบัง ก็ยังไม่อาจกลบความงามเข้ายวนได้

นางใช้นิ้วเรียวยาวขมขื่นหนึ่งขึ้นขึ้นมา เชี่ยผ้าคลุมเบาๆ ก่อนกัดเข้าไปหนึ่งคำ เคี้ยวช้าๆ

ชายตรงข้ามอายุเกินห้าสิบแล้ว ใบหน้าธรรมดาแลดูใจดี ทว่าดวงตากลับฉายแววเหี้ยมเกรียม

เขายกขาขึ้นจับหนึ่งคำ ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงตำหนิ
“ซู้อื่นเย่วไม่ใช่พวกเคี้ยวซ้ากินซ้าแบบเจ้าหรอก! ล้วอวิन्हวัน
สองเดือนมานี้เจ้าเรียนรูสิ่งใดบ้าง”

เมื่อล้วอวิन्हวันชะงักไปนิด ต้องรีบยัดขนมใส่ปากแล้ว
เคี้ยวกลืน “ปรมาจารย์กู๋ เคี้ยวก็พูดอย่างนั้น เคี้ยวก็พูดอีกอย่างนี้
ซ้าว่า ท่านคงแยกไม่ออกแล้วกระมัง ว่าคนที่ท่านพูดถึงคือ
อวิ्हลิวหรือว่าซู้อื่นเย่วกันแน่!”

บทที่ 342 เป็นสองคนนี้อีกแล้วหรือ!

ลั่ววิหนั๋วหนี้อัดอั้นอยู่ในใจ เพราะตั้งแต่ใช้กู่เปลี่ยนโฉม ทุกครั้งที่ตงจางเฉิงมองนาง สายตาก็มักจะพร่ามัวไม่ชัดเจน

ที่น่าชังยิ่งกว่านั้นคือ ซูอินเยว่ตั้งครรรภ์แล้ว แต่นาง เพื่อให้สมจริงถึงกับหาคนมาร่วมหลับนอนเพื่อให้ตั้งครรรภ์ให้ได้ ตอนนั้นตงจางเฉิงยังคิดจะลงมือเองเสียด้วยซ้ำ

หากไม่ใช่เพราะตอนนั้นตงจางเฉิงได้รับบาดเจ็บภายใน จนวนรยุทธ์และกำลังภายในถดถอย นางที่วรยุทธ์สูงกว่าจึงยังกด เขาไว้ได้ ไม่อย่างนั้นคงถูกเขาย่ำยีไปแล้ว

ต่อให้ตงจางเฉิงใช้กู่เปลี่ยนโฉมเช่นกัน ก็ไม่อาจเปลี่ยน ความจริงที่เขาทั้งอัปลักษณ์และแก่ชราได้ ลั่ววิหนั๋วไม่ได้ตา บอด จะให้เขาแตะต้องนางได้อย่างไร

ตงจางเฉิงหัวเราะหยัน “ก็เจ้าเล่นใช้กู่เปลี่ยนโฉม ใครจะ ไปทนไหว พวกเจ้าสองคนหน้าตาเหมือนกันเกินไป จะโทษข้า ไม่ได้หรอก”

คนผู้นี้ในวันก็ยิ่งเสียดสี ล้อวีนหัวน้ไม่อยากสนใจนัก จึงยังคงนั่งกินอาหารเข้าต่อไป เพียงแต่นางโตมาในแคว้นตงหนิง อาหารของแคว้นต้าฉีก็ยังไม่อาจคั่นลิ้นนัก จึงกินได้ช้ามาก

ตงจางเฉิงมองนางอีกครั้ง ดวงตาเต็มไปด้วยความละมอม “เจ้าทำไปทั้งหมดนี้คุ้มแล้วหรือ ทั้งสร้างตาย ทั้งทนพิษจากภู่เปลี่ยนโนม ยามรู้ว่าซู่อินเยว่ตั้งครรรภ์ เจ้าถึงกับยอมพลีร่างให้ชายอื่นเพียงเพื่อตั้งครรรภ์ให้ได้ เฮอะๆ แต่เรื่องพวกนั้นก็เปล่าประโยชน์อยู่ดี ถึงเจ้าจะเลียนแบบได้เหมือนเพียงใด แต่เจ้าก็ไม่มีพญากู ไม่รู้วิชาแพทย์ ฉู่จีเฟิงยอมจับพิรุชเจ้าได้แน่นอน”

เขาเองก็เจ็บใจ

ตอนแรกตกลงกันว่าเขาจะได้ทุกสิ่งของสกุลแล้ว ใครจะคิดว่าล้อวีนหัวน้กลับเสียดสี ยกอำนาจทั้งหมดคืนให้ตงเย่จิ้น อ้างว่านั่นคือพี่ชายของนางในอนาคต นางก็ยอมต้องทำเช่นนี้

น่าเสียดายที่ตอนนี้เขาต้องหลบซ่อนตัวอยู่ในเงามืด อีกทั้งยังไม่ใช่คู่ต่อสู้ของล้อวีนหัวน้ จึงทำได้เพียงเชื่อฟังคำสั่งนาง

ลั่วววินหัวนั้นปรายตามองเขาเย็นชา จนความอยากอาหาร หายสิ้น นางใช้ผ้าเช็ดมือซ้ำๆ ก่อนกล่าวว่า “ท่านกลับช่วยเตือนข้า ได้ แต่เรื่องนี้ไม่น่ายากนัก ข้ามีวิธีมากมายที่จะทำให้ฉู่จี้เฟิงหา ไม่พบพิรุณของข้า”

ริมฝีปากของนางยกยิ้มขึ้น ดูคล้ายกับชัยชนะอยู่แค่เอื้อม

เสียดายที่ร่างกายของนางถูกผู้อื่นย่ำยีไปแล้ว บุตรใน ครรภ์ก็ไม่ไช่ของฉู่จี้เฟิง ทว่าหากสามารถคว้าความไว้วางใจจาก ฉู่จี้เฟิงได้ นางก็ไม่จำเป็นต้องการบุตรคนนี้อีกต่อไป

นางจะให้กำเนิดเพียงบุตรของฉู่จี้เฟิง คนอื่นไม่มี
คุณสมบัตินั้น

ตงจางเจิงหรือตาลงเล็กน้อย เขารู้ดีว่านางเป็นคน โหดเหี้ยม หากพูดว่ามีวิธี ก็ย่อมต้องมีจริง

ใช่แล้ว แผนการที่ใช้กุพิษบีบบังคับให้ชูอินเยว่ออกจาก
วัง ก็เป็นความคิดของลั่วววินหัวนั้น

“ชูอินเยว่ตั้งครรภ์แล้วก็อยู่ในวัง ไม่แน่ว่าเจ้าจะทำ
สำเร็จ” ตงจางเจิงเอ่ยขึ้น “แคว้นเหลียงฝั่งโน้นคงถ่วงเวลาได้

ไม่นาน รอแค่จู่จี๋เฟิงเสีจี้ก เขาย่อมกลับมารับชูอันเย่วไป เจ้า ก็ยังไม่มีโอกาส”

ลั่ววินหวั้นส่ายหน้าช้าๆ ดวงตาคู้งามหลุบต่ำลง แหวตเหมือนยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ข้าได้ยินมาว่าชูอันเย่วเปิดโรงหมอเพื่อปวงประชาที่แคว้นต้าฉี นางมีจิตใจเมตตาถึงเพียงนั้น ย่อมไม่อาจเพิกเฉยต่อราษฎรได้กระมัง”

ตงจางเจิงขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง เห็นด้วยว่าสิ่งที่ลั่ววินหวั้นพูดมีเหตุผล เขาไม่อาจมองทะลุจิตใจมนุษย์ได้เช่นนาง

“ว่าแต่ ตำรับถอนกู่พิษเล่า” ลั่ววินหวั้นเอ่ยถาม

ตงจางเจิงแค่นหัวเราะเย็นซา ดวงตาเต็มไปด้วยความหยิ่งผยอง “น่าขันนัก! กู่พิษที่ข้าสร้างขึ้นมาเองจะมีตำรับถอนกู่พิษได้อย่างไร”

หากมีตำรับถอนกู่พิษ ก็เหมือนกับเหยียบย่ำศักดิ์ศรีของตัวเอง! นี่คือกู่พิษที่เขาค้นคว้ามานานหลายปี เดิมที่ตั้งใจจะช่วยราชเลขาธิการลั่วร่วมรบขยายพื้นที่แคว้น

สีหน้าของลั่ววิ้นห้วนแข็งทื่อ ดวงตาเยียบเย็น “ไม่มีตำรับถอนกู่พิฆ แล้วแคว้นตงหนิงจะไม่ล่มสลายหรือ อ๋ยามาเล่นละคร รีบเอามาเสียดีกว่า!”

นางต้องการอาศัยอำนาจของตงเย่จิ้นในวันหน้า ก็จำเป็นต้องมีตำรับถอนกู่พิฆไว้ปกป้องเขา

ดวงตาพรั่มวของตงจางเจิงฉายแววดุตัน เจื่อแววย้าย-หยัน “ล่มก็ล่มไปสิ หากเข้าไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ แถมยังต้องหลบซ่อนเช่นนี้ แล้วเหตุใดชาวแคว้นตงหนิง...ไม่สิ ทัวทั้งแผ่นดินถึงไม่ตายไปพร้อมกับข้าด้วยเล่า!”

ลั่ววิ้นห้วนรู้สึกขนลุกวาบไปทั้งร่าง

นางพลาดแล้ว คิดเพียงแต่จะบีบชูอินเยว้อออกจากวัง กลับลืมไปว่าตงจางเจิงตอนนี้เป็นคนบ้าไปแล้วโดยสมบูรณ์!

หญิงสาวหรือตาลง ดวงตาเต็มไปด้วยจิตสังหาร “ตงจางเจิง ท่านคงไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่แล้วกระมัง”

“ชีวิต? ข้าจะเก็บไว้ทำไม” ตงจางเฉิงเบ้าปาก “เจ้าอย่าได้ แต่คำว่าข้าในใจ เรื่องที่เราตกลงกันไว้ เจ้าก็ไม่เคยทำตาม สักอย่าง! ออย่ามาโทษข้าเลย!”

เขาเริ่มตั้งหน้าตั้งตารอให้ฉู่จี้เฟิงถูกวางกู่พิชเช่นกัน

ลั่วอวิ้นห้วนหัวเราะเบาๆ ดวงตาแฝงเสน่ห์

นางเท้าคาง พลังกล่าวอย่างอ้อยอิ่ง “เช่นนั้น ข้าก็จะทำให้ท่านต้องตายแบบไร้ผู้สืบสกุล”

“เจ้า!” ตงจางเฉิงพูดไม่ออก ได้แต่ถลึงตาใส่ลั่วอวิ้นห้วน เขาแทบอยากบีบคอบางให้ตายคามือ

ก็แน่นอนละ หน้าตาเหมือนกันขนาดนั้น ย่อมชวนหงุดหงิดพอๆ กัน!

ตงจางเฉิงไม่ได้รักใคร่ผูกพันกับตงหมิงอวี้อีกเท่าใด แต่ผู้คนในแคว้นตงหนิงให้ความสำคัญกับบุตรชายอย่างมาก เพราะเชื่อว่าหากไม่มีบุตรชายส่งวิญญาณไป อาจไม่อาจข้ามสะพานไนเหอ³ เพื่อไปเกิดใหม่ได้

³ สะพานไนเหอ คือ สะพานในยมโลกที่วิญญาณต้องข้ามก่อนจะไปเกิดใหม่

ลั่วอวิन्हวันฮี้ตฮัดขึ้นมา “ตอนท่านเพาะเลี้ยงกู่พิษ ชอบพูดกับตัวเองเสมอ ข้าได้ยีนเต็มสองหู จึงรู้ว่าท่านจงใจไม่ใส่กู่ตัวหนึ่งลงไป จุดประสงค์ก็เพื่อไม่ให้ตงหมิงอวีติดกู่พิษ ท่านคิดอะไรอยู่ ข้ารู้ดี”

ตงจางเจิงกำหมัดแน่น เส้นเลือดปูดโปน ดวงตาลุกวาว “ลั่วอวิन्हวัน เจ้าร้ายกาจนัก! ระวังจะไม่มีวันมีลูกชาย!”

“ปรมาจารย์กู่ไม่จำเป็นต้องพูดจาไร้สติ” ลั่วอวิन्हวันแย้มยิ้มอย่างไม่สะทกสะท้าน “เร็วสิ เอามาเสียที”

ตงจางเจิงจำต้องเอ่ยออกมา “จริงๆ แล้วจะถอนกู่พิษก็ไม่ยาก ในป่าลึกมีต้นไม้ชนิดหนึ่งชื่อว่าต้นลวี่ปา ยางไม้ในลำต้นสามารถใช้เป็นยาถอนกู่พิษ หม่ากู่ชนิดนี้ได้ทันที”

ลั่วอวิन्हวันเห็นได้ชัดว่าไม่เชื่อสนิทใจ “แค่นี้เองหรือ”

“ถึงขั้นนี้แล้ว ข้าจะโกหกเจ้าทำไม!” ตงจางเจิงโกรธจนหงุดหงิด “จริงๆ แล้ววิชากู่ของแคว้นตงหนิงให้ความสำคัญกับการแพทย์ทางกันโดยธรรมชาติ หากใช้ยาให้ถูก ก็ถอนกู่พิษได้ง่ายดาย แต่ถ้าผิดแม้แต่ชนิดเดียว กู่พิษจะกลายเป็นพิษหรืออาจทำให้คนตายได้ทันที”

ลั่ววีน[†]ห้วนเข้าใจในหลักการข้อนี้ จึงยอมเชื่อคำของ
ตงจางเจิงชั่วคราว

“ปรมาจารย์[‡]กู่ ท่านว่าในสองวันนี้ซุ้อินเยว่[†]จะถอนกู่พิช
ออกได้ไหม” ลั่ววีน[†]ห้วนเกิดความสนใจขึ้นมาทันที

ตงจางเจิงแค้นเสียงขึ้นจมูก สีหน้าภาคภูมิใจ “ข้าศึกษา
วิชากู่มาหลายปี อ่านตำรากู่พิชนับร้อยเล่ม ซุ้อินเยว่[†]จะมาเทียบ
ได้อย่างไร! รอดูเถอะ นางไม่มีทางถอนกู่พิชนี้ได้แน่!”

ถ้าซุ้อินเยว่[†]ถอนกู่พิช[‡]นี้ได้จริง เขายอมโขกหัวตาย

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ตงเย่จิ้นมีคำสั่งให้ปิดประตูเมือง
ตงจิง ชาวเมืองต่างพากันล้มป่วย พอถึงวันที่สาม ถนนในเมือง
ตงจิงแทบไร้ผู้คนราวกับกลายเป็นเมืองร้าง

ลั่ววีน[†]ห้วนกับตงจางเจิงหนีออกจากเมืองตงจิงล่องหน้า
มารออยู่ใกล้ป่าลึก

ตงจางเจิงสบายอารมณ์นัก เอาแต่พรั้าพูดว่าซูอินเย่ว
ไม่มีทางหาวิธีถอนกู่พิฆไ้ได้แน่ ทว่าในตอนนี้ ลั่วอวิन्हวันกลับ
ถีบเขาเข้าให้ “ดูนั่น มีคนมาแล้ว”

ตงจางเจิงเบิกตากว้าง รีบติดตัวลุกขึ้นนั่งทันที

นั่นคือขบวนม้า มีตงเย่จิ้นเป็นผู้นำ ด้านหลังยังมีรถม้า
อีกหลายคัน

ตงจางเจิงเบิกตากว้าง หายใจหอบถี่ “เป็นไปได้ไม่ได้ นาง
ไม่มีทางรู้ตำรับถอนกู่พิฆ!”

บทที่ 343 ล่อเสือออกจากถ้ำ

ลัว่วินห์หวั่นกลอกตาใส่เขา ก่อนกล่าวเร่งว่า “คนมาแล้ว
เตรียมตัวเร็วเข้า!”

ตงจางเฉิงกำหมัดแน่น แกวตาคำมहित

หากสามารถจัดการลูกของอวี๋หลิวได้ ณ ที่นี้ก็คงดี
ไม่น้อย

เขาพยักหน้ารับ แต่ในใจกลับครุ่นคิดแผนการอื่นอยู่

อีกฟากหนึ่ง ขบวนของตงเย่จินเดินทางมาถึงปากทางป่าลึก

แคว้นตงหนิงมีป่าลึกอยู่หลายแห่ง และป่าที่ใหญ่ที่สุดก็
อยู่ใกล้เมืองตงจิงนี่เอง

เมื่อก่อนหากคนทั่วไปจะเข้าไปในป่า จำเป็นต้องใช้ผง
กันภู่พิษ แต่ก็ยังหลีกเลี่ยงการถูกภู่พิษกัดไม่ได้

ตงเย่จิ้นเองก็สามารถใช้เลือดเปิดทางได้ ทว่าครั้งนี้เจ้าตัวเล็กบินนำหน้า กู่พิษในรัศมีหนึ่งร้อยหมี่ต่างหลบหนีกระจัดกระจาย ส่งเสียงดังขึ้นไม่ขาดสาย เจ้าตัวเล็กพอใจในความสง่างามของตนเองนัก ยังโบกปีกใส่ตงเย่จิ้นเบาๆ เสียด้วย

“น้องข้า รีบเข้าไปเถิด” ซู่อินแย้วเอ่ยขึ้น “หากปล่อยให้คนในรถมาเดินทางนานกว่านี้ จะยิ่งเร่งให้กำลังภายในปั่นป่วนเป็นอันตรายถึงชีวิต”

ตงเย่จิ้นพยักหน้า แล้วสั่งให้เคลื่อนขบวนเข้าสู่ป่าลึก

ป่าลึกของแคว้นตงหนิง มีอีกชื่อว่า ‘ป่าเป็น-ตาย’

ภายในเต็มไปด้วยต้นไม้สูงชะลูดและพืชหายาก แม้กู่พิษจะไม่กล้ากราย แต่ก็ยังเต็มไปด้วยภัยอันตราย ไม่อาจประมาทได้

ตงเย่จิ้นควบม้าไปเคียงข้างรถม้าของซู่อินแย้ว ถ้ามขึ้น “ท่านพี่ ป่าเป็น-ตายนี้มีสมุนไพรรักษาทุกู่พิษจริงหรือ”

“ข้าค้นคว้ามาแล้ว และรู้ด้วยว่ากู่พิษชนิดนี้เกิดจากกู่พิษหลายชนิดผสมกัน กู่เหล่านั้นล้วนมีจุดรวมเดียวกัน คือไม่กล้า

เข้าไปกลับบริเวณที่มีต้นลวี่ปา” ซูอินเยว้กล่าวว่า “เวลาเหลือไม่มาก เราทำได้เพียงมาเสียดวงตามหาต้นลวี่ปาเท่านั้น”

ตงเยจินขมวดคิ้ว “ถึงอย่างนั้น ท่านก็ควรให้ข้ามาแทน ท่านยังตั้งครรภอยู่ละ”

“ตงหมิงอวีต้องอยู่ในเมืองเพื่อดูแลผู้ป่วย ส่วนเจ้าก็ไม่มี ความรู้ด้านการแพทย์และวิชาकु่ ยากจะเก็บขางไม้มาได้ อย่าง เหมาะสม” ซูอินเยว้เอ่ย

ตงเยจินเบ้าปากอย่างจนใจ แต่ก็ได้แต่ระมัดระวังยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้พวกนางถูกลอบโจมตี

เดินไปได้ไม่นาน ในที่สุดพวกเขาก็พบต้นลวี่ปา

ซูอินเยว้ยังถือว่าคล่องแคล่วดี เมื่อนางลงจากรถม้าแล้ว ก็รีบตรงไปสังเกตต้นลวี่ปาทันที

ต้นลวี่ปามีใบขนาดใหญ่หลายใบ เพียงแค่กรีดเบาๆ ก็มี น้ำยางไหลออกมา

ตงเยจินเห็นดังนั้นก็รีบสั่งให้ทหารเตรียมภาชนะรองรับ ไว้ เพื่อจะได้นำไปให้คนป่วยดื่ม

“อย่าเพิ่ง!” ซูอินเย่ว์รีบห้าม สีหน้าดูเหนื่อยล้าอย่างปิด
ไม่มิตหวาดดวงตายังคมกริบ “ใบของต้นลู่วีปามีพิษ หากจะกรีด
ต้องกรีดที่ลำต้นเท่านั้น”

นางหยิบมิดผ้าตัดออกมาจากล่วมยา ลงมือกรีดอย่าง
ชำนาญ พอดีเป๊ะไม่มีคลาดเคลื่อน

บริเวณรอยกรีดบนลำต้นมีน้ำยางสีขาวข้นไหลออกมา นาง
อธิบายว่า “ต้องใช้น้ำยางที่เป็นสีขาวเท่านั้น หากมีสีแดงแทรก
ขึ้นมา แสดงว่าพิษจากใบย้อนกลับเข้ามาในลำต้น แบบนั้นจะเอา
มาใช้ไม่ได้เด็ดขาด”

ตงเย่จินฟังแล้วถึงกับมึน “แค่จะเก็บน้ำยาง ยังมีราย-
ละเอียดเยอะขนาดนี้เลยหรือ”

เขาเริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมซูอินเย่ว์ต้องมาด้วยตนเอง
ตงหมิงอวี๋แม้จะเติบโตในแคว้นตงหนิงและรู้เรื่องกู่พิษดี แต่
ไม่ได้หมายความว่า จะรู้เรื่องพืชพรรณพื้นเมืองด้วย

ซูอินเย่ว์ใช้ถ้วยรองน้ำยางไว้เล็กน้อย แล้วนำไปกรอกให้
ผู้ป่วยดื่ม

นางรู้สึกประหม่าอย่างเห็นได้ชัด เพราะชีวิตของผู้คน
ในเมืองตงจิงนับพันนับหมื่นต้องฝากไว้กับการทดลองครั้งนี้

ฝ่ามือเปื่อยขึ้นด้วยเหงื่อ นางจึงเบี่ยงความสนใจด้วยการ
หันไปพูดกับตงเย่จิ้นว่า “พีชบางชนิดก็เป็นแบบนี้ โบอาจใช้เป็น
ยาได้ แต่รากกลับมีพิษ เพราะอย่างนั้นจึงต้องระวังให้มาก”

ตงเย่จิ้นพยักหน้า “วิชาแพทย์ช่างยากยิ่งนัก”

ให้จำเรื่องพวกนี้ทั้งหมด สมองเขาจะรับไหวหรือ

ไม่นานนัก คนป่วยก็มีอาการดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด
รอยคล้ำม่วงที่ลามมาถึงใบหน้าเริ่มจางลงทันตา

“ท่านพี่! มันได้ผล!” ตงเย่จิ้นร้องขึ้นด้วยความดีใจ

เหล่าทหารที่มาด้วยกันก็ยิ้มกว้างด้วยความปลาบปลื้ม
แม้พวกเขาจะหายจากกู่พิษเพราะเจ้าตัวเล็ก แต่ครอบครัวของ
พวกเขายังติดกู่พิษอยู่

ชาวดีเช่นนี้ นับว่าช่วยให้พวกเขาใจชื้นขึ้นมาก

ผู้คนในเมืองตงจิง...มีความหวังแล้ว!

ชูอินเยว้เองก็อดยิ้มมุมปากไม่ได้ ถึงจะไม่แสดงออกมากนัก แต่ก็กล่าวว่า “เราพาคนป่วยออกมาสามคน หากให้อีกสองคนดื่มน้ำยาสีขาวนี้แล้วได้ผลเช่นกัน ก็ถือว่าวิธีนี้ใช้ได้จริง”

ยังไม่ทันให้ตงเยจิ้นสั่งการ เหล่าทหารก็รีบแยกย้ายไปเตรียมการทันที

อีกสองคนที่เหลือก็ได้ผลเช่นกัน

ทุกคนต่างโล่งอก ดีใจอย่างที่สุด เพราะนี่เป็นวันที่สามแล้ว

ตงเยจิ้นสั่งว่า “รีบเก็บน้ำยาสีขาวกลับเมืองไปช่วยผู้คนที่ป่วยนี้!”

“ขอรับ! องค์รัชทายาท!” ทหารขานรับพร้อมเพรียง

โชคดีที่คนป่วยแค่เจ็บเพียงเล็กน้อยก็สามารถถอนกู่พิษได้ พวกเขาเพียงแค่เก็บน้ำยาสีขาวใส่ไหใหญ่ไม่กี่ใบก็เพียงพอต่อคนทั้งเมืองแล้ว

ตงเยจิ้นไม่ยอมทำให้ซุฉินเยว่เหนื่อยเกินไป จึงจัดให้นางนั่งพักอยู่บนม้านั่งเล็กๆ ข้างรถม้า ส่วนตนเองและทหารช่วยกันทำงาน

แต่ไม่ทันคาดคิด เสียงลมแหวกอากาศพลันดังขึ้นมา ซุฉินเยว่แม้จะได้ยินแต่ก็จับทิศทางของอาวุธลับไม่ได้ โชคดีที่เจ้าตัวเล็กใช้กรงเล็บสะบัดดีดอาวุธลับออกไปทัน

ตงเยจิ้นสัมผัสได้ถึงความผิดปกติ จึงชักกระบี่พุ่งตัวขึ้นทันที

ด้านหลังต้นไม้ใหญ่ ปรากฏร่างชายผู้หนึ่งในชุดคลุมดำ เขาหัวเราะหึๆ “ไม่ยากเชื่อเลยว่าเจ้าจะสามารถถอนกุญแจของข้าได้”

เมื่อวานเขาแค่พูดลอยๆ ก็เท่านั้น จะให้เขาโขกศีรษะจนตายได้อย่างไร

เขาชื่นชมซุฉินเยว่อย่างแท้จริง ทว่ายิ่งรักก็ยิ่งแค้น!

ซุฉินเยว่กับตงเยจิ้นหันไปมองพร้อมกัน ทั้งคู่ไม่เคยเห็นชายผู้นี้มาก่อน

ทว่าไม่นานตงเย่จิ้นก็ตาเบิกโพลง เส้นเลือดบนหน้าผาก
ปูดขึ้นด้วยความโกรธเกรี้ยว “ตงจางเจิง! เจ้ากล้าปรากฏตัวอีก
หรือ!”

ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมตามหาตัวตงจางเจิงไม่พบ ที่แท้
ใช้กุ่เปลี่ยนโฉมอำพรางตนอยู่

สีหน้าตงจางเจิงบิดเบี้ยวชั่วร้าย “ข้าจะไม่กล้าได้อย่างไร
องค์รัชทายาท เมื่อก่อนแม้เจ้ารู้ว่าข้าฆ่าอวี๋หลิว เจ้าก็ไม่กล้าพูด
กับข้าเช่นนี้ บัดนี้แค่ได้มีอำนาจเล็กน้อย ก็พล่ามไม่หยุดแล้ว
หรือ”

ตงเย่จิ้นเบิกตากว้างยิ่งกว่าเดิม ความแค้นที่มีต่อ
ตงจางเจิงฝังลึกในใจอยู่แล้ว ครั้นเขายังกล้ายกเรื่องการตายของ
เสด็จแม่ขึ้นมาอีก ทั้งแค้นเก่าแค้นใหม่ ปะทุขึ้นในบัดดล

“เจ้ามาให้เห็นหน้าดีแล้ว! ข้า...” ตงเย่จิ้นพูดพลาง
ดวงตาเปล่งแสงอำมหิต “จะส่งเจ้าลงนรกเดี๋ยวนี้แหละ!”

เขาเขย่งปลายเท้า ฟุ้งตัวแทงกระบี่ใส่ตงจางเจิง แต่
ตงจางเจิงกลับหัวเราะเสียงเย็น ไม่คิดจะรับมือ วัตต์เท้าหันหลัง
วิ่งหนีไปทันที